



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **L. R.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2020, X,
takto:

- I. V řízení *se pokračuje*.
- II. Žaloba *se zamítá*.
- III. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalované *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaná nepřiznala žalobci invalidní důchod, protože nesplnil podmínku potřebné doby pojištění. Krajský soud musel přezkoumat, zda tento její závěr tváří v tvář obsahu spisu a zákonu ob stojí.

II. Skutkové okolnosti, rozhodnutí správních orgánů a dosavadní procesní vývoj věci

2. Žalobce podal žádost o invalidní důchod. Žalovaná ji však v prvním stupni rozhodnutím ze dne 13. 11. 2019, č. j. X („prvostupňové rozhodnutí“) zamítla pro nesplnění podmínek

podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění („zákon o důchodovém pojištění“). Žalobce sice splňoval podmínku vzniku invalidity, ale nesplnil podmínku doby pojištění ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Žalobcova invalidita vznikla ke dni 12. 10. 2017. V rozhodném období od 12. 10. 2007 do 11. 10. 2017 ovšem žalobce získal 3 roky a 21 dnů pojištění a v rozhodném období od 12. 10. 1997 do 11. 10. 2017 získal 7 roků a 61 dnů pojištění. Dále k datu 20. 5. 2018, od něhož žádal o přiznání invalidního důchodu získal 3 roky a 221 dnů pojištění.

3. Žalobce podal námitky. Přiložil k nim zdravotní posudky ze Slovenska, kde také neuspěl se žádostí o invalidní důchod. Žádal s ohledem na svou neznalost právní úpravy o prošetření své situace. Žalovaná ovšem rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020, X, námitky žalobce zamítla („rozhodnutí žalované“). Obdržela od slovenského nositele důchodového pojištění formulář E 205/SK, ve kterém se potvrzuje celková doba pojištění ve slovenském systému činící 2.909 dnů (7 roků a 354 dnů). Žalobce jí dosáhl v letech 1986 až 2018. Žalobci bylo ke dni vzniku invalidity 56 roků. Celková získaná doba pojištění ovšem činila v předchozích 10 letech před vznikem invalidity jen 3 roky a 21 dnů namísto potřebných 5 let. V předchozích 20 letech před vznikem invalidity činila pouze 7 roků a 61 dnů namísto potřebných 10 let. Dobypojištění získané na Slovensku žalovaná zhodnotila v souladu s potvrzením slovenského nositele důchodového pojištění.
4. Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, která je předmětem této věci. V průběhu řízení před soudem ovšem soud informoval, že zaslal žalované nový dokument od slovenského Úřadu práce a domáhal se u ní nápravy v počítání doby pojištění. Žalovaná na základě tohoto nového podkladu vydala dne 16. 10. 2021 pod č. j. X, nové rozhodnutí („nové prvostupňové rozhodnutí“), kterým znovu žalobcově žádosti o invalidní důchod nevyhověla, protože ani po doložení tohoto podkladu žalobce nesplňoval potřebnou dobu pojištění. Žalobce podal proti tomuto novému rozhodnutí námitky. Krajský soud v mezičase usnesením ze dne 10. 6. 2021, č. j. 41 Ad 12/2020-36, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované přerušil, aby vyčkal na její námitkové rozhodnutí v této nově vzniklé procesní větvi. Žalovaná však opět rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021, č. j. X („nové námitkové rozhodnutí“), námitky žalobce zamítla. Proti tomuto rozhodnutí žalované již žalobce nepodal žalobu.

III. Obsah žaloby

5. Žalobce namítá, že žalované poslal potvrzení od slovenského Úřadu práce, kde ho evidovali od 2. 9. 2010 do 31. 12. 2015. Žalovaná ovšem uvádí, že mu chybí roky a získal pouze 7 roků a 61 dnů. Žalobce však byl 5 let v evidenci. Žalovaná má dané potvrzení k dispozici, protože jí ho žalobce poslal.

IV. Vyjádření žalované

6. Podle žalované žalobce splnil první podmínku pro přiznání nároku na invalidní důchod, kterou je jeho invalidita ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nesplnil však druhou podmínku, kterou je potřebná doba pojištění.
7. Poté, co žalovaná obdržela dne 20. 4. 2020 potvrzení od slovenského Úřadu práce o vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, se obrátila na slovenského nositele pojištění o sdělení, zda lze dobu podle tohoto potvrzení hodnotit. Podle sdělení Sociální pojišťovny v Bratislavě ze dne 24. 9. 2020 slovenský nositel pojištění pro nárok na důchodovou dávku

dobu nezaměstnanosti od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2003 žalobci nehodnotí, protože nepobíral podporu v nezaměstnanosti. V období od 1. 1. 2004 do 19. 6. 2019 nehodnotí evidovanou nezaměstnanost, neboť tato období nejsou obdobím důchodového pojištění. Současně slovenský nositel pojištění poznamenal, že pobírání dávek v hmotné nouzi není obdobím důchodového pojištění. Žalovaná proto novým prvostupňovým rozhodnutím žalobci žádost o invalidní důchod zamítla.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud nejprve výrokem I. rozhodl o pokračování v přerušeném řízení věci poté, co již žalovaná rozhodla o prostředcích nápravy, které měl žalobce k dispozici v rámci veřejné správy. Důvody, pro které krajský soud řízení dříve přerušil, již odpadly.
9. Žaloba *není důvodná*.
10. Jádrem věci je pak otázka splnění potřebné doby pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod. Podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění totiž pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a *získal potřebnou dobu pojištění*. Tu upravuje § 40. Podle jeho odst. 1 činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let *pět roků*. Odstavec 2 dodává, že potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z *posledních deseti roků před vznikem invalidity*. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků
11. Podle čl. 6 nařízení č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení („koordináční nařízení“) pak instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání nároku na dávky získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytném rozsahu k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoliv jiného členského státu EU. Dobu pojištění na území Slovenska lze proto hodnotit pouze v rozsahu, který potvrdí slovenský nositel pojištění na příslušném formuláři. (k počítání dob pojištění včetně dob získaných na Slovensku viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, č. j. 34 Ad 10/2019-30).
12. Krajský soud musí dát za pravdu žalované. Osobní list důchodového pojištění, který je součástí spisu, dokládá, že žalobce opravdu v rozhodném období od 12. 10. 2007 do 11. 10. 2017 získal celkově za uznané české i slovenské doby pojištění jen 3 roky a 21 dnů pojištění namísto požadovaných pěti let. V rozhodném období od 12. 10. 1997 do 11. 10. 2017 pak musel získat 10 let, ale měl v souhrnu pouze 7 roků a 61 dnů pojištění. Žalobce tedy opravdu nesplnil podmínky předvídané § 40 zákona o důchodovém pojištění, z čehož plyne, že nezískal potřebnou dobu pojištění, jakou vyžaduje § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Námitky směřující proti rozhodnutí žalované proto nejsou důvodné. Žalobci nárok na invalidní důchod nevznikl.
13. Žalobce pak v žalobě namítal, že žalované zaslal poslal potvrzení od slovenského Úřadu práce, které již splnění potřebné doby pojištění prokazovalo. K tomu ovšem podle obsahu spisu došlo až po vydání rozhodnutí žalované. Krajský soud nicméně mohl při přezkumu rozhodnutí žalované vycházet pouze ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

jejího rozhodování (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“). Pozdější vývoj proto již nemohl mít pro hodnocení zákonnosti žalované vliv.

14. Proto krajský soud již jen nad rámec výše uvedeného dodává, že podle odpovědi slovenského nositele pojištění (viz bod 7 výše) ani poukaz žalobce na potvrzení slovenského Úřadu práce nemohl posouzení věci samé ovlivnit. To dokládají i závěry nového prvostupňového rozhodnutí a druhého námitkového rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (výrok II.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 11. listopadu 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce